

[Holm.]

mening, ikke har været tilstrækkeligt berørt indtil dette øjeblik.

Det foreliggende lovforslag stiller det høje ting overfor en meget vanskelig opgave, men kommer jo hverken uventet eller uforberedt. Forslaget bæres frem af et ønske, der næres af store kredse af vort folk, om, at vi også på det strafferetlige område følger med tiden, som unægtelig i dag er en helt anden, end dengang straffeloven af 15. april 1930 trådte i kraft. Der er kommet en del nyt til siden da; nye begreber og nye forhold har ændret vor opfattelse om mangt og meget. Hos adskillige melder der sig nu en trang til at være forberedt.

Baggrunden for reformkravene er vore oplevelser i de forløbne 10 år, den langvarige og skæbnesvangre tyske besættelse, udrensningen eller retsopgøret — eller hvad man nu vil kalde det —, der fulgte i besættelsens kølvand. Det kan ikke nægtes, at vi har erhvervet os en lang række af dyrekøbte erfaringer. Ville det i grunden ikke være ganske naturligt, om vi, med vore triste oplevelser i frisk erindring, søgte at undgå en gentagelse — såvidt det nu engang er muligt — ved at indrette os efter de ændrede forhold også på det her omhandlede område?

At der må kræves andet og mere for at trykke det danske samfund end revision og supplerung af straffeloven, er så selvfølgelig, at jeg måske ikke engang behøver at nævne det her. Vort samfunds indre styrke i en kritisk situation afhænger af helt andre faktorer end de retningslinier, der gives borgerne i straffelovens kapitler, selvom disse naturligvis kan gøre deres nytte. Tiden tillader mig næppe at komme ind på en nærmere udredning i så henseende, men jeg kan henvise til mine udtalelser, da vi sidste gang drøftede betimeligheden af en straffelovsrevision. Jeg kan henvise til folketingsstidenden for 1948—49, sp. 1782 ff.

De i lovforslaget omhandlede afsnit af straffeloven trænger utvivlsomt til at blive gået efter, men straffeloven hører jo til den kategori af love, som man ikke fornyer altfor ofte — der gør sig en vis træghed gældende, som der kan gives gode grunde for. Når en revision endelig foretages, kræver den sædvanligvis en række overvejelser og undersøgelser, som tager deres tid. Selvom der allerede ligger betydelige forarbejder til grund for det foreliggende lovforslag, skal det nok vise sig, at der er et godt stykke vej endnu at tilbagelægge, inden det kan opføres til lov. Jeg føler mig ikke fuldkommen sikker på, at det for alle paragraffer

vedkommende bliver i den nuværende opfattelse.

Det vil imidlertid ikke være min opgave her ved første behandling at gå ind på enkeltheder. Det må ske under arbejdet i det udvalg, som man sikkert også fra anden side ønsker — det ærede medlem hr. Hækkerup har jo allerede udtalt ønske herom. Jeg kan ganske tilslutte mig den bemærkning af det ærede medlem hr. Hækkerup, at vi ikke kan forvente lovforslaget gennemført i de få dage, vi har tilbage på denne side pinse.

Jeg sagde før, at straffeloven utvivlsomt trængte til at blive set efter, og jeg kan føje til: og til at blive ændret. Den var på afgørende punkter vist allerede forældet den 9. april 1940. Årene derefter har fjernet straffeloven endnu mere fra virkeligheden. Jetjagerne, atombomberne og andre ting har fået tidens strøm til at rinde hastigere. Spørgsmålet bliver nu, om de foreslåede ændringer har fået en sådan form, at de kan opfylde de krav, som en usikker fremtid vil stille til det danske demokrati.

Ved de to midlertidige straffelovstillæg af henholdsvis 1. juni og 28. august 1945 er det allerede anerkendt, at en straffelovsrevision er nødvendig. Formålstjenligheden af så omfattende ændringer, som da indførtes, har været meget diskuteret. Det samme kan vist blive tilfældet for det her foreliggende forslags vedkommende. Straffelovstillæggene af 1945 var en nødhjælp, som det allerede er sagt, og det kan ikke forsvares at betræde den samme vej en gang til. De blev til i en uligevægtig og stærkt følelsesbetonet tid og prægedes deraf, uden at man vel derfor har lov til at rette bebrejdelse mod nogen af koncipisterne. Jeg hører til dem, der mener, at man skulle have ladet det bero ved den gældende straffelovs § 101, jfr. § 1, og så overladt resten til domstolene. Det ville have skabt større smidighed i retsopgøret. Hvadenten man nu har den ene eller den anden opfattelse, må de igangværende overvejelser nu tilendebringes, så borgerne nu ved, hvad de har at rette sig efter.

Som før nævnt skal jeg ikke gå i enkeltheder i dag, men jeg vil dog gerne opholde mig et øjeblik ved ganske enkelte ting. Det må anerkendes, at lovforslaget med en enkelt undtagelse overalt anvender de almindelige strafminima. Jeg tror ikke, man behøver at nære nogen frygt derved. Vi har endnu ubehaget og ulemperne ved de minima, som findes i straffelovstillæggene af 1945, i tydelig erindring.

Dernæst vil jeg gerne udtale nogen modvilje mod konfiskationsbestemmelsen i